

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Naczelny Sąd Administracyjny (Πολωνία) στις 12 Μαΐου 2022 — E. κατά Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

(Υπόθεση C-322/22)

(2022/C 359/24)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Αιτούν δικαστήριο

Naczelny Sąd Administracyjny

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσέιουσα: E.

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

Προδικαστικό ερώτημα

Αντιβαίνει στις αρχές της αποτελεσματικότητας, της καλόπιστης συνεργασίας και της ισοδυναμίας που κατοχυρώνονται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ενοποιημένη έκδοση — ΕΕ 2012 C 326/13 της 26ης Οκτωβρίου 2012) ή σε οποιαδήποτε άλλη σχετική αρχή του δικαίου της Ένωσης, εθνική διάταξη όπως το άρθρο 78, παράγραφος 5, σημεία 1 και 2, του ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (νόμου της 29ης Αυγούστου 1997, Φορολογικός Κώδικας) (ενοποιημένο κείμενο, Dz.U. του 2012, θέση 749, όπως τροποποιήθηκε), η οποία προβλέπει ότι οι τόκοι επί αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου, παρακρατηθέντος κατά παράβαση του δικαίου της Ένωσης από τον υπόχρεο προς παρακράτηση, δεν οφείλονται στον υποκείμενο στον φόρο για το χρονικό διάστημα μετά την παρέλευση 30 ημερών, υπολογιζόμενων από την ημερομηνία δημοσίευσης στην Επίσημη Εφημερίδα της απόφασης του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την οποία διαπιστώνεται ότι η παρακράτηση του φόρου αντίκειται προς το δίκαιο της Ένωσης, εάν η αίτηση για τη διαπίστωση της αχρεώστητης καταβολής υποβλήθηκε από τον υποκείμενο στον φόρο μετά την εν λόγω προθεσμία, και οι διατάξεις του εθνικού δικαίου σχετικά με την παρακράτηση του φόρου, παρά την έκδοση της απόφασης του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 10ης Απριλίου 2014 στην υπόθεση *Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company*, C-190/12 (ΕΥ: C:2014:249), εξακολουθούν να είναι αντίθετες προς το δίκαιο της Ένωσης;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado Contencioso-Administrativo nº 17 de Barcelona (Ισπανία) στις 17 Μαΐου 2022 — ΚΤ κατά Departamento de Justicia de la Generalitat de Catalunya

(Υπόθεση C-331/22)

(2022/C 359/25)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado Contencioso-Administrativo nº 17 de Barcelona

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: ΚΤ

Καθή: Departamento de Justicia de la Generalitat de Catalunya

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Ο Ley 20/2021 (νόμος 20/2021) προβλέπει ως μόνο μέτρο επιβολής κυρώσεων την προκήρυξη διαγωνισμών σε συνδυασμό με την καταβολή αποζημίωσης μόνο στους εργαζομένους που υπέστησαν την καταχρηστική συμπεριφορά, οι οποίοι δεν επιτυγχάνουν στους εν λόγω διαγωνισμούς. Αντιβαίνει ο νόμος αυτός στη ρήτρα 5 της συμφωνίας-πλαισίου που προσαρτάται στην οδηγία 1999/70/ΕΚ ⁽¹⁾ καθόσον δεν επιβάλλει κυρώσεις για την καταχρηστική συμπεριφορά που υπέστησαν οι εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα με σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου οι οποίοι πέτυχαν στους εν λόγω διαγωνισμούς, λαμβανομένου υπόψη ότι η επιβολή κύρωσης είναι πάντοτε απαραίτητη και η επιτυχία στον διαγωνισμό δεν συνιστά μέτρο επιβολής κυρώσεων που πληροί τις απαιτήσεις της οδηγίας, όπως αποφάνθηκε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τη διάταξη της 2ας Ιουνίου 2021 στην υπόθεση C-103/19 ⁽²⁾;

- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα και αν ο Ley 20/2021 (νόμος 20/2021) δεν προβλέπει άλλα αποτελεσματικά μέτρα επιβολής κυρώσεων για την καταχρηστική χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή την καταχρηστική παράταση σύμβασης ορισμένου χρόνου, συνιστά η παράλειψη νομοθετικής πρόβλεψης περί μετατροπής σε σύμβαση αορίστου χρόνου των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου ή της καταχρηστικώς παραταθείσας σύμβασης ορισμένου χρόνου παράβαση της ρήτρας 5 της συμφωνίας-πλαισίου που προσαρτάται στην οδηγία 1999/70/EK, όπως αποφάνθηκε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τη διάταξη της 30ής Σεπτεμβρίου 2020 στην υπόθεση C-[135]/20 ⁽¹⁾;
- 3) Το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο, Ισπανία) διαμόρφωσε με τις αποφάσεις του αριθ. 1425/2018 και αριθ. 1426/2018, της 26ης Σεπτεμβρίου 2018, νομολογία, την οποία επιβεβαίωσε με την απόφαση αριθ. 1534/2021, της 20ής Δεκεμβρίου 2021, κατά την οποία το μέτρο που πρέπει να λαμβάνεται σε περίπτωση κατάχρησης συμβάσεων ορισμένου χρόνου μπορεί να είναι μόνο η διατήρηση του εργαζομένου του δημόσιου τομέα που έχει υποστεί την κατάχρηση σε συνθήκες εργασιακής επισφάλειας έως ότου η εργοδότηρια διοικητική υπηρεσία διαπιστώσει ότι υφίσταται διαρθρωτική ανάγκη και προκηρύξει τους αντίστοιχους διαγωνισμούς –στους οποίους μπορούν να μετάσχουν υποψήφιοι οι οποίοι δεν υπέστησαν την εν λόγω κατάχρηση συμβάσεων ορισμένου χρόνου– για την κάλυψη της θέσης από εργαζόμενο με σχέση αορίστου χρόνου ή τακτικό δημόσιο υπάλληλο. Αντιβαίνει η προμνησθείσα νομολογία στη ρήτρα 5 της συμφωνίας-πλαισίου που προσαρτάται στην οδηγία 1999/70/EK δεδομένου ότι η προκήρυξη ανοικτού διαγωνισμού και η επιτυχία στον εν λόγω διαγωνισμό δεν συνιστούν μέτρο επιβολής κυρώσεων που πληροί τις απαιτήσεις της οδηγίας, όπως αποφάνθηκε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τη διάταξη της 2ας Ιουνίου 2021 στην υπόθεση C-103/19;
- 4) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα και αν η νομολογία του Tribunal Supremo (Ανώτατου Δικαστηρίου) δεν προβλέπει άλλα αποτελεσματικά μέτρα επιβολής κυρώσεων για την καταχρηστική χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή την καταχρηστική παράταση σύμβασης ορισμένου χρόνου, συνιστά το γεγονός ότι η νομολογία δεν δέχεται τη μετατροπή σε σύμβαση αορίστου χρόνου των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου ή της καταχρηστικώς παραταθείσας σύμβασης ορισμένου χρόνου παράβαση της ρήτρας 5 της συμφωνίας-πλαισίου που προσαρτάται στην οδηγία 1999/70/EK, όπως αποφάνθηκε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τη διάταξη της 30ής Σεπτεμβρίου 2020 στην υπόθεση C-[135]/20;
- 5) Εάν η νομοθεσία που εκδόθηκε για τη μεταφορά στο εθνικό δίκαιο της ρήτρας 5 της συμφωνίας-πλαισίου που προσαρτάται στην οδηγία 1999/70/EK συνιστά παράβαση του κοινοτικού δικαίου, καθόσον δεν θεσπίζει κανένα συγκεκριμένο μέτρο επιβολής κυρώσεων το οποίο διασφαλίζει την επίτευξη των σκοπών της εν λόγω κοινοτικής ρύθμισης και θέτει τέλος στην εργασιακή επισφάλεια των εργαζομένων του δημόσιου τομέα,

οφείλουν τα εθνικά δικαστήρια να διατάσσουν τη μετατροπή της καταχρηστικής σχέσης εργασίας ορισμένου χρόνου σε μόνιμη σχέση εργασίας διαφορετική εκείνης του τακτικού δημοσίου υπαλλήλου, πλην όμως παρέχουσα σταθερότητα απασχόλησης στον εργαζόμενο που έχει υποστεί την κατάχρηση, ώστε να αποφευχθεί το ενδεχόμενο μη επιβολής κυρώσεων για την εν λόγω κατάχρηση και υπονόμευσης των σκοπών της ρήτρας 5 της συμφωνίας-πλαισίου, μολονότι η εν λόγω μετατροπή δεν προβλέπεται από την εσωτερική νομοθεσία, υπό την προϋπόθεση ότι της εν λόγω σχέσης εργασίας ορισμένου χρόνου προηγήθηκε δημόσιος διαγωνισμός και ότι τηρήθηκαν οι αρχές της ισότητας και της εκτίμησης των τυπικών και ουσιαστικών προσόντων;

⁽¹⁾ Οδηγία 1999/70/EK του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1999 σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (EE 1999, L 175, σ. 43).

⁽²⁾ EU:C:2021:460.

⁽³⁾ EU:C:2020:760.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Πορτογαλία) στις 24 Μαΐου 2022 — Cofidis κατά Autoridade Tributária e Aduaneira

(Υπόθεση C-340/22)

(2022/C 359/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσα: Cofidis